

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku S. B.

przy uczestnictwie G. G. , R. B. , I. L. , A. B. , B. B. , W. B.

i E. N.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 1 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania B. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i obciąża uczestniczkę B.B. kosztami postępowania kasacyjnego należnymi wnioskodawczyni w całości, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia skutków wydania orzeczenia z przekroczeniem dwutygodniowego terminu wynikającego z art. 326 § 1 k.p.c.

Skarżąca nie przedstawiła pogłębionego wyводу prawnego w celu wykazania, że przedstawione przez nią zagadnienie jest nowe i istotne. Należy podkreślić, że poruszona w skardze kasacyjnej problematyka było przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. m. in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2015 r., III CZP 44/15, OSNC 2016, nr 6, poz. 72; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1999 r., III CKN 287/98, nie publ.;). Sąd Najwyższy wyraźnie wskazywał, że termin dwutygodniowy z art. 326 § 1 k.p.c. ma charakter instrukcyjny i jest adresowany do sądu, a tym samym jego przekroczenie nie wywołuje ujemnych skutków procesowych dla stron.

Skarżąca nie wykazała również przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci nieważności postępowania. Zdaniem skarżącej nieważność miałyby przejawiać się w związku z brakiem wezwania do udziału w sprawie wszystkich współwłaścicieli nieruchomości objętej wnioskiem zgodnie z art. 510 § 1 i 2 k.p.c. W uchwale Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów, mającej moc zasady prawnej, z dnia 20 kwietnia 2010 r., III CZP 112/09 (OSNC 2010, nr 7-8, poz. 98), Sąd Najwyższy wskazał, że niewzięcie przez zainteresowanego udziału w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym nie powoduje nieważności postępowania. Należy również przypomnieć, że do nieważności postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania może dojść jedynie w odniesieniu do osoby biorącej udział w postępowaniu, której prawo do działania i obrony jej praw zostało naruszone lub unicestwione. Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd drugiej Instancji wskazał, że w postępowaniu wzięli udział wszyscy zainteresowani. Wynika również z tego, że zainteresowanymi w sprawie nie są osoby, na które wskazuje skarżąca.

Ponadto w skardze podniesiono liczne uwagi polemiczne wobec ustaleń Sądu drugiej Instancji. Należy zatem przypomnieć, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą być przedmiotem zarzutów wypełniających podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw